

i hvilke der findes et betydeligt Antal husvilde. Jeg maa saaledes paa Forhaand tro, at Regeringen har stillet sig i Modsætning til dette Princip, idet det er Regeringens Opgave at bevirke en Hjælp i alle disse vigtige Boligforhold.

Med Hensyn til selve Indholdet af Lovforslaget skal jeg straks bemærke, at i dette Forslag er der ikke Tale om en eneste Forhøjelse af Minimumssatserne af Lejen. I Stedet for den gamle Boliglov, som vi nu har levet under et Aar, og som skal ophøre den 1. April 1923, faar vi en 2-aarig Boliglov, der først hører op til 1. Maj 1925. Endelig er der en Afvigelse i Afsnit IV. i den gamle Lov. Det hedder her, at „Lejligheder og Lokaler i Kommunen ikke uden Kommunalbestyrelsens Samtykke maa udlejes til Personer, der har eller sidst har haft Bopæl udenfor Kommunen.“ Det er naturligvis et vist Stavnsbaand, der her lægges paa Beboerne i Kommuner udenfor de Steder, hvor man vedblivende har en Boliglov. Og selv om vi ikke med Glæde ser paa, at dette Stavnsbaand oprettes, maa vi paa den anden Side erkende, at da Byerne har gjort saa uhyre meget for at afskaffe Bolignøden, bør ogsaa de Bygninger, den enkelte Kommune har rejst, komme denne Kommunes Beboere til gode.

Der er et enkelt lille Punkt, jeg gerne vil omtale. Ved Loven af i Fjor blev der indført en Ændring i § 15 i Loven af 1921, idet Ordene „Forretningslokaler uden tiliggende Beboelse“ blev erstattet med „Butiklokaler med tilhørende Lagerrum og Kontorer samt de af Sagførere, Læger og Tandlæger o. lign. benyttede Lokaler“. Det er altid en kedelig Ting, at saadanne Udtryk som „o. s. v.“ eller „o. lign.“ findes i en Lov, og i de Aar, der er gaaet, har denne Bestemmelse givet Anledning til en Del Diskussion, idet Butiklokaler har været beskyttet, medens derimod Værksteder ikke har været det. Den sidste ærede Taler talte om de Udtalelser, der er fremsat i Fællesrepræsentationen for handlende i København og i Tekstilunionen, og naar man ser, hvilken Nytte det har været for de københavnske handlende at være beskyttet af den nuværende Huslejelov, maa man efter min Mening tage et lignende Hensyn til Haandværkerne, for hvem Lokalerne er lige saa vigtige, som Butiklokalerne er for de handlende.

Netop fordi vi finder Lovforslagets Indhold saa fortrinligt, maa det efter vor Mening være en naturlig Konsekvens, at saa mange som muligt af Beboerne bliver beskyttet af denne Boliglov. Der er med

Hensyn til Boligloven 3 Kategorier af Byer. Der er først den Gruppe af Byer, som allerede i Fjor ophævede Huslejenævnene. Efter Loven er enhver Beskyttelse for deres Beboere ophørt pr. 1. April i Aar. Man kan jo tænke sig, at det var en Ubesindighed af disse Byer at ophæve Nævnene. Men nu har de vedtaget det, og fra det konservative Folkepartis Side maa det ønskes, at dette Forhold opretholdes i den Form, som har fundet Udtryk i Loven. Vi kan naturligvis gøre opmærksom paa, at Sorø Amt udtaler et Ønske, som man godt kunde gøre til Genstand for en Forhandling, idet det henstiller, om det maatte skønnes hensigtsmæssigt at aabne Mulighed for Genindførelse af Huslejenævn i de Kommuner, som den 1. April 1922 havde Huslejenævn, men i hvilke Huslejenævn derefter er bortfaldet, alt under Forudsaetning af Kommunalbestyrelsens derom truffene Beslutning. Men fra det konservative Folkepartis Side vil der ikke blive rejst Krav om at ændre dette Forhold.

Noget anderledes stiller det sig med den anden Gruppe af Byer, de, som nu skal til at bestemme, om de ønsker at beholde Huslejenævnene; i disse Byer bortfalder ifølge Lovforslaget Huslejenævnene, medmindre der er to Trediedeles Majoritet for at bevare dem, og Kommunernes Forholdsregler for det næste Aar bliver tilbage. De to foregaaende Talere har allerede omtalt Spørgsmaalet om de to Trediedeles Majoritet, der kræves, for at Beslutningen kan være gyldig. Høje har jo altid været en Ynder af den privilegerede Valgret og af at sikre visse bestaaende Forhold. Der er allerede i den nuværende Lovgivning en tilsvarende Beskyttelsesregel, idet der i Loven om kommunal Beskatning af 15. Maj 1903 § 26 staar: „Det bliver fremtidig for Sognekommunernes Vedkommende at iagttage, at det ved nærværende Bestemmelses Ikrafttræden bestaaende Forhold mellem Ligning paa de faste Ejendomme og Formue og Lejlighed ikke kan forandres til Skade for de faste Ejendomme, medmindre saadan Forandring er vedtaget med Flertal af Sogneraadets Medlemsantal og med et Flertal af tre Fjerdedele af Amdsraadets Medlemsantal“. Her har vi et af de faa Steder, hvor man har opretholdt den kvalificerede Majoritet som Betingelse for en Forandring i et bestaaende Forhold. Her er der ikke Tale om at holde Haanden over et bestaaende Forhold, men netop om at ændre et bestaaende Forhold ved en kvalificeret Majoritets Beslutning. Paa det Felt, vi her taler om, mener vi, at de to Tredie-